

NEMA(;KA POLITIKA SA VEZNIŠTV A NAKON RA T A

Smetenost spoljnopoliti~kog vodstva Rajha u postavljanju principijelnih smernica za svrhovitu politiku savezništva ne samo da se nastavila nakon revolucije, veC je i nadmašena. Jer ako su se pre rata u prvom redu opšte politike zbrke pojmova mogle smatrati uzrokom našeg pogrešnog vođenja drfave napolju, onda je to nakon rata mogao biti nedostatak iskrenog htenje. Bilo je prirodno da krugovi koji su kroz revoluciju svoje destruktivne ciljeve kona~no videli postignutim, nisu mogli imati interes pa politiku savezništva ~iji je krajnji rezultat morao biti ponovno uspostavljanje slobodne nema~ke drzave. Ne samo da bi takav razvoj protivre~io unutrašnjem smislu novembarskog zlo~ina, ne samo da bi on prekinuo ili ~ak okon~ao intemacionalizaciju nema~ke privrede i radne snage: i politiki efekat W1Utra kao posledina pojava spoljnopoliti~ke borbe za slobodu bi za oslonce današnjih si1nika Rajha u buducnosti bio koban. Ni uzdizanje jedne nacije bez prethodne nacionalizacije iste se ne moze zamisliti, kao što obmuto, svaki moCan spoljnopoliti~ki uspeh nuZno odaje dejstva u tom smislu. Svaka borba za slobodu vodi Pfema iskustvu do uzdizanja nacionalnog osecanja, samosvesti ali time i do oštrije osetljivosti prema antinacionalnim elementima i isto takvim teznjama. Stanja i lica koja su se u mimim vremenima trpela, ~ak se nije obracala paZnja na njih, u periodima uzburkanog nacionalnog oduševljenja ne nailaze samo na odbijanje, nego na otpor koji ne retko postaje njihova kob. Setimo se samo npr. opšteg straha od špijW1a koji iznenada provaljuje pri izbijanju ratova na vrhW1cu ljudskih strasti, i vodi do ~ajbrutalnih, ponekad ~ak nepravednih progona, iako svako samom sebi moZe da We da ce opasnost od ~pijuna u dugim godinama mira biti veka, iako iz prirodnih razloga ne nailazi na op~tu paZnju u istom obimu.

Fini instinkt drZavnih parazita, ispranih na površinu novembarskim događajima, vec iz tog razloga u oslobodila~kom pokretu na~eg naroda, potpomognutom pametnom politikom savezništva i u time uslovljenom rasplamsavanju nacionalnih strasti sluti moguće uništenje sopstvenog zlo~inOCKog bitka. .

Tako postaje razumljivo zašto su vladajuca mesta, koja odlu~uju od 1918., zakazala u spoljnopoliti~kom pogledu a rukovodstvo drZave skoro uvek planski radilo protiv stvarnih interesa nema~ke nacije. Jer ono što bi na prvi pogled izgledalo neplansko, pri blizem posmatranju se razotkriva samo kao konsekvantno pracenje puta na koji je novembarska revolucija 1918. po prvi put pred svima stupila.

Naravno da se ovde mora napraviti razlika između odgovomih ili bolje "treba- da -budu -odgovomih" voda naših drZavnih poslova, preseka na~ih parlamentarnih politikanata i velikog stupidnog stada hašeg poput ovaca trpeljivog naroda.

388

f

Jedni znaju sta ~ele. Drugi sau~estvuju ili zato sto znaju ili zato sto su previse plasljivi da se bezobzimo suprotstave onom sto prepoznaju i osece kao štetno. Ostali se, medutim pokoravaju iz nerazumevanja i gluposti.

Dok god je Nacional-socijalisti~ka nema~ka radni~ka partija imala samo obim malog i malo poznatog udru~enja, spoljnopoliti~ki problemi su u o~ima nekih pristalica mogli imati podređen zna~aj. To naro~ito stoga, što je upravo nas pokret uvek principijeno zastupao i mora da zastupa da spoljna sloboda nije data ni sa neba ni zemaljskim silama kao poklon, već je više samo plod unutrašnjeg razvoja snaga. Samo otkriće UZToka naseg sJoma kao i uništenje iskoristava~a istog mo:le da stvori pretpostavku za spoljnu borbu za sJobodu.

Već se dakle mo~e razumeti kada je sa takvih stanovista u prvo doba rnladog pokreta vrednost spoljnopoliti~kih pitanja umanjena nasuprot zna~aja njegovih UnUtraSnjih reformatorskih namera.

Kao što je okvir malog bezna~ajnog udru~enja prOSiren i kOna~nO srušen, a mlada tvorevina dobila zna~aj velikog saveza, već se pokazala neophodnost da se prema pitanjima spoljnopoliti~kog razvoja zauzme stav. Trebalo je utvrditi smernice koje ne samo da nisu protivre~ile fundamentalnim gledistima našeg shvatanja sveta, već su ~ak predstavljale izraz ovog na~ina posmatranja. Upravo iz nedostatka spoljnopoliti~ke obu~enosti naseg naroda proizilazi obaveza za mladi pokret da pojedinim vodama kao i ~irokoj masi preko dalekose~nih smernica prenese formu spoljnopoliti~kog mišljenja koja je pretpostavka za svako prakti~nO sprovođenje spoljnopoliti~kih priprema, koje se nekad odvijalo, za rad na ponovnom zadobijanju slobode naseg naroda kao i stvarnog suvereniteta Rajha.

Bitan princip i moto, koji uvek mora da nam bude pred o~ima pri procenjivanju ovog pitanja, je taj, da je i spoljna politika samo sredstvo svrhe, a svrha isklju~ivo unapređenje nase sopstvene narodnosti. Ne može se izvesti spoljnopoliti~ko razmatranje sa drugog gledista nego sa ovog: Koristi li to našem narodu sada i li u budućnosti, i li će mu to biti štetno?

To je jedino prethodnO stvorenO mišljenje koje je moglo da važi pri obradi ovog pitanja. Partijsko -politi~ka, religiozna, humana, uopšte sva ostala gledišta se pOtpUnO isklju~uju.

* * *

Ako je pre rata zadatak nema~ke spoljne politike bio obezbeđenje ishrane na~eg naroda i njegove dece na ovoj zemljinoj kugli, pripremanjem puteva koji su mogli da vode ovom cilju, kao i zadobijanje tada potrebnih pomoćnih snaga u formi svrsishodnih saveznika, onda je On danas isti samo sa tom razlikom: Pre rata je važio da se sJu:li odrJ.anju nema~ke narodnosti, uzimajući u obzir postoje(u snagu nezavisne dr:lavne moci, danas važi da se narodu najpre opet da snaga u fonnii sJobodne dr:lave moci koja je pretpostavka za kasnije sprovođenje prakti~ne spoljne poJitike u smisJu odrllanja, unapređenja i ishrane naseg naroda za budućnost.

389

Drugim rečima: Cilj današnje nema~ke spoljne politike treba da bude priprema za sutrašnje ponovno osvajanje slobode.

Pri tome se isto uvek pred ocima mora zadržati fundamentalni princip: Mogućnost da se za narodnost ponovo osvoji nezavisnost, nije dakle apsolutno povezana sa zatvorenošću jedne dr:lavne oblasti, već pre sa

postojanjem ostatka naroda i države, iako još tako malog, koji u posedu neophodne slobode, može da bude ne samo nosilac duhovne zajednice celokupne narodnosti, već i da priprema militarističku borbu za slobodu. Ako narod od sto miliona ljudi, da bi zaštitio državnu zatvorenost, zajednički trpi ropski jaram, onda je to gore, nego kad bi takva država i takav narod bili uništeni a samo deo toga ostao u posedu potpune slobode. Naravno pod pretpostavkom da bi onaj poslednji ostatak bio ispunjen svetom misijom, ne samo da stalno proklamira duhovnu i kulturnu nerazdvojnost, već da preuzme i oružanu pripremu za konačno oslobođenje i ponovno ujedinjenje nesrećnih ugnjetavanih delova.

Da je, treba razmisliti da je pitanje ponovnog zadobijanja izgubljenih delova oblasti naroda i države uvek u prvoj liniji pitanje ponovnog zadobijanja političke moći i nezavisnosti domovine, da se prema tome u takvom slučaju interesi izgubljenih oblasti moraju bezobzira da zapostave nasuprot jedinog interesa ponovnog zadobijanja slobode glavne oblasti. Jer se oslobađanje ugnjetenih, odvojenih odlomaka jedne narodnosti ili provincija nekog Rajha ne odvija na osnovu želje potlačenih ili protesta zaostalih, već sredstvima moći ostataka nekadašnje zajedničke otadžbine koji su više ili manje ostali suvereni.

Prema tome je pretpostavka za zadobijanje izgubljenih oblasti, intenzivno unapređivanje i jačanje preostalog ostatka države kao i nepokolebljiva odluka koja drema u srcu, da se time stvorena nova snaga u datom času posveti oslobađanju i ujedinjenju celokupne narodnosti: dakle, zapostavljanje interesa odvojenih oblasti nasuprot jedinom interesu da se za preostali deo izbori ona mera političke moći i snage, koja je pretpostavka za korekciju volje neprijateljskih pobednika. Jer se potlačene zemlje ne vraćaju u okrilje zajedničkog Rajha vatrenim protestima već ubojito snažnim mačem. Iskovati ovaj mač je zadatak unutrašnjepolitčkog vodstva naroda; osigurati kovački rad i potražiti drogeve po oružju, zadatak spoljnopolitčkog.

* * *

U prvom tomu dela sam se obracuna sa polovicnošću naše politike savezništva pre rata. Od četiri puta za buduće održanje raiše narodnosti i ishranu iste, izabran je četvrti i najnepovoljniji. Umesto zdrave evropske politike tla, poseglo se za kolonijalnom i trgovackom politikom. To je bilo utoliko pogrešnije što se tad mislilo da se time može izmaci oružanom obracunu. Rezultat ovog pokušaja da se htelo sesti na sve stolice je bio poznati slučaj i?Inedu istih, a svetski rat je predstavljao samo poslednji Rajhu predat racun o njegovom pogrešnom vodenju napolju.

390 j

Pravi put bi već tada bio treći: jačanje kontinentalne moći osvajanjem novog tla u Evropi, pri čemu se upravo time dopunjava kasnijim kolonijalnim oblastima pojavljuje pomerenje u sferu prirodno mogućeg. Ova politika bi se svakako mogla sprovoditi samo u savezu sa Engleskom ili uz tako abnormno poboljšanje vojnih sredstava, a moći, da bi za četrdeset ili pedeset godina kultumi zadaci bili potpuno potisnuti u pozadinu. Ovo bi se vrlo lako moglo opravdati. Kultumi značaj jedne nacije je čoro uvek povezan

sa politi~kom slobodom i nezavisno~cu iste, pa je prema tome ona pretpostavka za postojanje ili, bolje, nastanak onog prvog..Stoga nijedna 1;rtva za osiguranje politi~ke slobode ne mo1;e biti prevelika. Ono ~to se op~tim kultumirn stvarima oduzme prekomemim pobolj~1vanjem vojnih sredstava moCi dr1;ave, kasnije ce se opet moCi bogato uneti. Da, mo1;e se reCi da nakon takvog maksimalnog napora samo u pravcu odnjanja dnavne nezavisnosti obi~no usledi izvesno opu~tanje ili izjedna~enje, ~esto upravo iznenadujucim cvetanjem do tada zapostavljenih kultumih snaga narodnosti. Iz nevolje persijskih ratova izrastao je svet Periklovog doba a preko briga punskih ratova rimska dnava je po~ela da se posvecuje slu1;bi vi~oj kulturi.

Svakako da se takvo potpuno podredivanje svih ostalih stvari narodnosti pod jedini zadatak pripreme buduće borbe za kasnije obezbedenje drfuve ne mo1;e poveriti snazi odluke vecine parlamentarnih ~upljoglavaca ili danguba. Da pripremi borbu uz zanemarivanje svega ostalog mogao je otac jednog Fridriha Velikog, ali o~evi na~e demokratske parlamentarne gluposti jevrejskog obele1;ja to ne mogu.

Vec iz tog razloga je, dakle, u predratno doba oru1;ana priprema za osvajanje svekolikog tla u Evropi mogla da bude samo umerena, tako da se te~ko moglo biti bez podr~ke svrsishodnih saveznika.

Po~to se nije htelo uop~te ni~ta znati o planskom pripremanju rata, odreklo se pridobijanja tla u Evropi i 1;rtvovao, time ~to se umesto toga okrenulo kolonijalnoj i trgova~koj politici, ina~e moguci savez sa Engleskom, ada se nije, logi~no oslonilo na Rusiju, i na kraju se posmulo u svetski rat, napu~teni od svih, osim habzbur~kog nasledenog zla.

* * *

O karakteristikama dana~nje spoljne politike mora se reCi da uop~te ne postoji bilo kako vidljiva ili ~ak razumljiva smemica. Kada se pre rata na pogre~an na~in krenulo ~etvrtim putem, da bi se njime u stvari i~lo upravo samo pola -pola, onda posle revolucije ni najo~trije oko nije vi~e moglo uop~te da spozna put. Jo~ vi~e nego pre rata nedostajalo je svako plansko razmi~ljanje, pa bilo to i o poku~aju da se razbije ~ak poslednja mogucnost ponovnog uzdizanja na~eg naroda. ~

Hladno preispitivanje dana~njih evropskih odnosa moCi vodi do sledećeg rezultata:

Od pre tri stotine godina je istorija na~g kontinenta odlu~ujuće odredivana poku~ajem Engleske da obilaznim putem izjedna~enih, međusob-

391 -

,~;- .

~

no obavezujućih odnosa moCi evropskih drl.ava obezbedi sebi neophodnu zaledinu za velike svetsko -politi~ke britanske ciljeve.

Tradicionalna tendencija britanske diplomatije kojoj se u Nema~koj mogla suprotstaviti samo tradicija pruske vojske, se od delovanja kraljice Elizabete, planski svodila na to, da se svim sredstvima spre~i uzdizanje evropske velike sile izvan okvira opšteg rasporeda veli~ina, i ako je potrebno, da se slomi vojnim zahvatima. Sredstva moCi koja je Engleska u ovom slutaju

obi-avala da primeni, su bila razli-ita, vec prema postojećoj situaciji ili postavljenom zadatku; odlu~nost i snaga volje za njihovu primenu su, međutim, uvek iste. Da, što je polo1;aj Engleske tokom vremena bio te1i, utoliko je vodstvu britanskog Rajha izgledalo neophodnije odr1.anje stanja opšte klonulosti snaga pojedina~nih dr1.ava Evrope, koja se dešavala kao posledica međusobnog rivalstva veli~ina. Politi~ko oslobađanje nekadašnjih sevemoameri~kih kolonijalnih oblasti je u kasnije doba baš dovelo do najvećih napora odr1;avanja obavezno evropske pozadine. Tako se -nakon uništenja Spanije i Holandije kao velikih pomorskih sila -koncentrisala snaga engleske dr1;ave jako dugo protiv Francuske koja je te1;ila za višim, dok se kona~no sa padom Napoleona i opasnost hegemonije ove najopasnije vojne sile za Englesku nije mogla smatrati slomljenom.

Okretanjem britanske politike protiv Nema~ke je izvršeno polako. ne samo jer najpre usled nedostatka nacionalnog ujedinjenja nema~ke nacije, nije postojala vidljiva opasnost za Englesku, vec i zato što je javno mnjenje propagandisti~ki odgajano za odredenu dr1.avnu svrhu samo polako moglo da sledi nove ciljeve. Trezveno spoznavanje dr1.avnika se ovde pojavljuje preneto u vrednosti po oseCanju koje ne samo da su izdr1.ljivije u datom dejstvu, v~ i stabi1nije u odnosu na njegovo trajanje. Prema tome, dr1.avnik mo1;e da nakon postizanja jedne namere, svoje misli bez daljeg okrene novim ciljevima, masa ce se ipak samo laganim propagandisti~kim radom po oseCanju moci pretvoriti u instrument novog shvatanja njenog livota.

Vec godine 1870/71. je Engleska u međuvremenu utvrdila svoj novi polo1;aj. Oscilacije, koje su nekoliko puta nastupile usled svetskog privrednog znataja Amerike, kao i moćnog -politi~kog razvoja Rusije, Nema~ka na1;alost nije iskoristila, tako da je sve više moralo da usledi u~vršćenje prvobitne tendencije britanske politike.

Engleska je u Nema~koj videla silu ~iji je trgova~ki a time i svetsko -politi~ki znataj usled njene enornne industrijalizacije, povecao u tako opasnom obimu, da se već moglo izvršiti odmeravanje snaga obe dr1.ave u istim oblastima. "Mirno ekonomsko" osvajanje sveta koj~ je našim dr1.avnim vodama izgledalo kao najviši kraj poslednje mudrosti, za engleske politi~re je postalo razlog za organizovanje otpora. To što je taj otpor zaodenut u forrnu opsemog organizovanog napada, tada je potpuno odgovaralo bicu politike, ~iji ciljevi nisu bili u odnanju sumnjivog svetskog mira, vec u u~vršćenju britanske svetske vladavine. Da se pri tom Engleska kao saveznicima slu1.ila svim dr1;avama koje su vojno uopšte mogle doci u obzir, odgovaralo je koliko njenom tradicionalnom oprezu u proceni snage protivnika kao i uvidu u sopstvenu trenutnu slabost. Ovo se ne moze oznatiti ..beskrupulozno~cu" stoga ~to se takva obimna organizacija rata ne moze proceniti prema herojskim gledi~tima vec prema svrsishodnim. Djplomatija treba da se brine za to da narod ne propadne herojski već da se praktj~no odr1;lj. Svakj put koj je vodj je onda svrsishodan a nejdenje njime se mora ozna~jtj kao nemaran zločin.

Revolucioniranjem Nemacke je britanska briga o pretecoj germanskoj hegemoniji na~la svoj, za englesku politiku oslobađajuci kraj.

Interesovanje za potpuno brisanje Nemacke sa evropske mape od tada

ne postoji više za Englesku. Naprotiv, upravo je strašan slom, koji se desio u novembarskim danima 1918. stavio britansku diplomaciju pred novu situaciju koja najprije uopće nije srnatrana mnogom:

Cetiri i po godine se britansko svetsko carstvo borilo da slomi tobožnju nadmoc kontinentalne sile. Sada je iznenada nastupio juriš, koji je izgledao da će ovu silu potpuno ukloniti sa površine. Takav nedostatak se pokazao čak i kod najprirodnijeg nagona za samoodržanje, da je evropska ravnoteža izgledala poronjena delom od jedva četrdeset osam sati: Nemačka uništena a Francuska prva kontinentalno-politička sila EVROPE.

Enormna propaganda koja je u ovom ratu britanski narod podsticala da izdrži, bez nemoć, uzburkala sve prave instinkte i strasti, naređala je kao olovni teg opteretiti odluke britanskih državnika. Sa kolonijalno-ekonomskim i trgovacko-političkim uništenjem Nemacke je dostignut britanski ratni cilj, ono što je iz toga proizašlo, je bilo sužavanje engleskih interesa. Germanijem nemacke države moci u kontinentalnoj Evropi su mnogi da dobiju samo neprijatelji Engleske. Ipak u novembarskim danima 1918. i do u pozno leto 1919. više nije bio mnogobrojan preokret engleske diplomacije, koja je u tom dugom ratu više nego ikad pre koristila osećajne snage iroke mase. Nije mnogobrojan sa stanovita datog usmerenja sopstvenog naroda i nije bio mnogobrojan s obzirom na lagerovanje vojnih odnosa naci. Francuska je sebi prigrabila zakon trgovine i mogla je da diktira drugima. Ipak jedina sila koja je u tim nesecima cenjkanja i trgovine mogla da izazove promenu, sarna Nemacka, je bila u potresima unutar njenog građanskog rata i najavljivala stalno kroz usta svojih takozvanih državnika spremnost za prihvatanje svakog diktata.

Kada u životu naroda usled potpunog nedostatka sopstvenog nagona za samoodržanje jedna nacija prestane da bude moguć "aktivan" saveznik, obje ne potone do ropkog naroda a njena zemlja dopadne sudbini kolonije.

Upravo da se ne bi dopustilo da moć Francuske prethodne naraste, ušće Engleske u njenoj grabelji je bilo jedna moguća forma sopstvenog delanja.

Engleska u stvari nije postigla svoj ratni cilj. Uzdizanje evropske sile iznad odnosa kontinentalnog sistema država Evrope ne samo da nije sprečeno već je u najvećoj meri utemeljeno.

Nemačka kao vojna država 1914. bila uglavnom iznad dve države od kojih je jedna raspolagala istom naci a druga većom. Uz to je došla nadmoćna vaznost Engleske na moru. Samo Francuska i Rusija su preteranom razvoju nemacke velicine pružale prepreke i otpor. Izuzetno nepovoljan vojno-geografski položaj Rajha je mogao da valja kao dalji koeficijent sigurnosti protiv prevelikog porasta moći ove države. Naravno je obala vojno posmatrano bila nepovoljna za borbu sa Engleskom, mala i smena, kopnena front, naprotiv, preterano širok i otvoren.

Druga je današnji položaj Francuske: vojno ptva sila, bez ozbiljnog rivala na kontinentu; granice na jugu prema Španiji i Italiji dobro zaštićene; protiv Nemačke osigurana nemoguć na nje otadbin; njena obala u drugom frontu leži pred životnim nervima britanskog Rajha. Engleski životni centri su predstavljali isplative ciljeve ne samo za avione i baterije velikog dometa, već

bi i saobraćajnice britanske trgovine bile izložene dejstvu podmornice. Rat podmornicama, oslonjen na dugu atlansku obalu, kao i na ništa manje velike delove francuskih i njihovih oblasti Sredozemnog mora u Evropi ili Severnoj Africi, doveo bi do pogubnih dejstava.

Tako je plod borbe protiv razvoja moći Nemačke politički bio sprovođenje francuske hegemonije na kontinentu. Vojni rezultat: utvrđenje Francuske kao prve sile na kopnu i priznavanje unije kao jednako jake sile na moru. Ekonomsko-politički: predavanje najvećih britanskih interesnih oblasti nekadašnjim saveznicima.

Kao što tradicionalni politički ciljevi Engleske i te trebaju izvesti balkanizaciju Evrope, isto tako i oni Francuske balkanizaciju Nemačke.

Zelja Engleske jeste i ostaje sprečavanje prevelikog uzdizanja kontinentalne sile do svjetski-političkog znatja tj. dakle održanje određene izjednatosti međusobnih odnosa snaga evropskih država; jer se ovo pojavljuje kao pretpostavka britanske svjetske hegemonije.

Zelja Francuske jeste i ostaje stvaranje zatvorene moći Nemačke, održanje sistema nemačkih, po svojim odnosima snaga izjednatih država bez jedinstvenog vodstva uz zauzimanje leve obale Rajne kao pretpostavka za stvaranje i osiguranje njenog hegemonijskog položaja u Evropi.

Poslednji cilj francuske diplomatije će uvek biti u suprotnosti sa poslednjom tendencijom britanske politike.

Onaj ko sa gornjeg gledišta preduzme ispitivanje današnjih mogućnosti savezništva za Nemačku, mora da dode do ubedenja, da kao poslednji ostvarljiv savez preostaje samo oslanjanje na Englesku. Koliko god posledice engleske ratne politike bile i jesu strane za Nemačku, ipak se ne može protiviti spoznaji da danas više ne postoji nimalo interes Engleske za uništenjem Nemačke, čak, da naprotiv engleska politika iz godine u godinu mora više da se svede na zaustavljanje bezmemnog francuskog nagona za hegemonijom. Politika savezništva se sada ne vodi sa stanovišta neraspologjenosti koje gleda unazad, već je pre oplodeno spoznavanjenim iskustavima koja gledaju unazad. Trebalo je da nas iskustvo pouči, da savezi za sprovođenje negativnih ciljeva oboljevaju od unutrašnje slabosti. Sudbine naroda se tvrsto povezuju samo izgledom za zajednički uspeh u smislu zajedničkih pobeda, osvajanja, ukratko obostranog proširenja moći.

394

Koliko nas narod malo misli spoljnopolitički, najjasnije se može sagledati iz tekucih novinskih izveštaja o većem ili manjem "nemackom - prijateljstvu" jednog ili drugog stranog državnika, pri čemu se onda u tom pretpostavljenom usmerenju takvih ličnosti prema našoj narodnosti vidi narocita garancija za politiku, susretljivu prema nama. To je sasvim neverovatna glupost, spekulacija na besprimenu zaostalost nonnalnog politizirajućeg nemackog malogradanina. Ne postoji ni engleski ni američki ili italijanski državnik koji bi ikada bio usmeren "pronemacki". Svaki Englez kao državnik će, prirodno biti bas Englez, svaki Amerikanac Amerikanac, i neće se naci nijedan Italijan, spreman da vodi neku drugu politiku da može da gradi saveze

sa tudim nacijama na "pronema~kom" uverenju tamosnjih vodećih politicara, je ili magarac ili nestvaran covek. Pretpostavka za spajanje sudbina naroda nikad nije zasnovana na medusobnom postovanju ili cak naklonosti, veC u izgledu svrsishodnosti za oba kontrahenta t. j. dakle: Koliko god ce, recimo, neki engleski dr~avnik uvek voditi proenglesku politiku a nikad pro - nemacku, isto tako sasvim odredeni interes ove proengleske politike mogu iz najrazlicitijih razloga biti jednaki pronema~kim interesima. Ovo naravno treba da bude slucaj samo do izvesnog stepena i jednog dana moze da se okrene u tistu suprotnost; sama vestina vodeceg ddavnika se pokazuje upravo u tome, da se za ostvarenje svojih potreba u određenim periodima pronadu uvek oni partneri koji za zastupanje njihovih interesa moraju ici 'jstim putem. Prakti~na korisna primena za sadasnjust mo~e tako da proizade samo iz odgovora na sledeca pitanja: Koje drlave sada nemaju livotnog interesa da potpunim iskljuCivanjem nema~ke Srednje Evrope francuska ekonomska i vojna sila dospe do obaveznog, vladajuCeg hegemonijskog polokja? Da, koje (:e dr.iave na osnovu sopstvenih uslova tivota i svog dosadaSnjeg tradici-onalnog politi~kog vodstva u takvom razvitku sagledati ugrotavanje sopst-vene buducnosti?

Jer to se kona~no mora potpuno razjasniti: Neumoljivi smrtni neprijatelj nema~kog naroda jeste i ostaje Francuska. Sasvim svejedno ko je u Francuskoj vladao ili ce vladati, da li Burboni ili Jakobinci, napoleonovci ili gradanski demokrati, klerikalni republikanci ili crveni boljsevici: krajnji cilj njihove spoljnopoliti~ke delatnosti ce uvek biti pokusaj prisvajanja rajnske granice i obezbedenje ove reke za Francusku preko raspadnute i unistene Nema~ke.

Engleska ne teli Nema~ku kao svetsku silu a Francuska nikakvu silu koja se zove Nema~ka: ipak vrlo bitna razlika! Mi se danas, medutim, ne borimo za poziciju svetske sile, vec treba da se borimo za postojanje nase otad:lbine, za jedinstvo naSe nacije i za svakodnevni hleb za nasu decu. Kad sa tog gledista traZimo evropskog saveznika, onda preostaju samo dve drtave: Engleska i Italija.

Engleska ne ~eli Francusku, ~ija vojni~ka pesnica, neometana od ostale Evrope, zeli da preuzme zastitu politike, koja se ovako ili onako jednog dana mora ukrstiti sa engleskim interesima. Engleska nikad ne moze da ~eli Francusku koja, posedujuci ogromne zapadno -evropske rudnike gvozda i

395
uglja dobija pretpostavke za opasnu ugrozavajucu ekonornsku poziciju u svetu. I Engleska dalje nikada ne rnoze da zeli Francusku, ~iji kontinentaIno -politi~ki polozej zahvaljujuci uni~tenju preostale Evrope izgleda tako osiguran, da ponovno uspostavljanje veCe linije francuske svetske politike nije samo omoguceno vec je upravo iznudeno. Nekada~nje cepelin -bornbe su se svake noci rnogle uhiIjadostru~iti; vojna prernoc Francuske te~ko pritiska srce velikobritanskog svetskog Rajha. .

Ali ni Italija ne rnoze i nece zeleti dalje u~vr~cenje francuske prernoci u Evropi. Buducnost Italije ce uvek biti uslovljena razvitkorn, koji je teritorijalno grupisan oko sredozemnog basena. Ono ~to je Italiju nateralo u

rat, u stvari nije bila strast da se poveća Francuska, već pre namjera da se ornraženom jadranskom rivalu zada smrtni udarac. Svako dalje kontinentalno jačanje Francuske znači ipak za budućnost kolenje Italije, pri čemu se nikad ne treba zavaravati, da srodnički odnosi među narodima nikako ne mogu da isključe rivalitet.

Pri najtrezvenijem i najhladnijem razmatranju su danas u prvom redu obe ove države Engleska i Italija one čiji se najprirodniji sopstveni interesi ne suprotstavljaju egzistencijalnim pretpostavkama nerazlike nacije, bar u najvažnijem, čak su u određenoj mjeri sa njima identični.

...

Svakako da pri procjenjivanju takve mogućnosti savezništva ne smijemo da previdimo tri faktora. Prvi je u nama, druga dva u samim državama koje dolaze u pitanje.

Mogu li se uopšte sklopiti savez sa današnjom Njemačkom? Može li sila koja u savezu želi da vidi porno (za ostvarenje sopstvenih ofanzivnih ciljeva, da sklopi savez sa državom, čija rukovodstva godinama nude sliku najžalosnije nesposobnosti, pacifističkog kukavičluka i čiji veći dio naroda u demokratsko-socialističkoj zaslepljenosti na netužnu načinu izdaje interese sopstvenog naroda i zemlje? Može li ijedna sila da se danas nada da može da uspostavi vredan odnos sa jednom državom, u veri da zajedničke interese jednom i zajedno brani, ako ova država očigledno ne podstiče ni hrabrosti ni volje da i samo prst pomeri za odbranu sopstvenog golog života? Hoće li ijedna sila, za koju je savez više i treba da bude više od garantnog ugovora za održavanje stanja laganog truljenja, slabo srpnoslu pogubnog starog trojnog pakta, da se obaveže na život i smrt državi čija karakteristika ispoljavanja života postoje samo kao polazna tačka napolju i srarotno suzbijanje nacionalnih vrлина unutra; država koja više nema veličinu, po čemu je ona na osnovu celokupnog svog ponašanja više ne zaslužuje; sa hladnoćom koje više ne mogu da se pohvale nikakvim ponašanjem njihovih građana, tako da inostranstvo ne može nikako da gaji za njih već odvajanje?

Ne, sila koja sama drži do ugleda i od saveza se mnogo više čemu nada nego provizijama za parlamentarne gladne plene, se neće povezati sa sadašnjom Njemačkom, da, ona ne može. 1 našoj današnjoj nesposobnosti za saveze leži i najdublji i poslednji razlog za solidarnost neprijateljskih lopova.

396

~

Pošto se Njemačka nikad ne brani, osim sa par vatrenih "protesta" na parlamentarnom odabira, a ostali svet nema nikakvog razloga da se bori za nju za čast, te pošto dragi bog plaćive narode u principu ne oslobađa - nasuprot cviljenju naših otadžbinskih saveza koji tome teže - onda samim društvima koje nemaju direktan interes u našem potpunom uništenju ne preostaje ništa drugo nego da učestvuju u pljačkim pohodima Francuske, pa bilo to i samo iz razloga da takvim saučestvovanjem u pljački bar sprječimo isključivo jačanje same Francuske.

Kao drugo, ne sme se prevideti poteškoća da se u prema nama dosad prijateljskim državama izvrši obrat velikih slojeva naroda na koje se

masovnom propagandom vr̃i uticaj u određenom pravcu. Ne mo~e se
godinama jedna narodnost prikazivati kao "hunska", "plja~ka~ka",
"vandalska" itd, da bi se iznenada preko noci otkrila suprotnost i nekada~nji
neprijatelj preporu~io kao sutra~nji saveznik.

Jo~ se vi~e pa1;nje mora posvetiti treCoj ~injenici koja ce biti od
sUštinskog zna~aja za oblikovanje buducih evropskih savezni~kih odnosa.
I Koliko god, gledano sa britansko-dr~avnih gledi~ta bio mali interes
, Engleske u daljem uni~tenju Nema~ke, toliko je velik onaj kod medunarodnog
berzanskog jevrejstva u takvom razvoju. Razdor između zvani~nog ili, bolje
re~eno, tradicionalne britanske politike i odlu~ujucih jevrejskih berzanskih
snaga se nigde ne pokazuje bolje nego u razli~itom stavu prema pitanjima
engleske spoljne politike. Fjnansijsko jevrejstvo leli, protivno interesima
britanske ~vne dobrobiti, ne samo potpuno ekonomsko uništenje Nema~ke,
veC j potpuno politi~ko porobJjavanje. Intemacionalizovanje na~e nema~ke
ekonornije, tj. preuzimanje nema~ke radne snage u posed jevrejskih svetskih
finansija, da se sprovedi samo u politi~ki bolj~evi~koj drZ.avi. Ali ako
marksisti~ka borbena trupa medunarodnog jevrejskog berzanskog kapitala
kona~no treba da slomi ki~mu nema~koj nacionalnoj dr~avi, onda se to mo~e
desiti samo uz prijateljsku pomoc spolja. Francuske armije zato moraju da
tako dugo juri~aju na nema~ku drZ.avnu tvorevinu, dok iznutra omek~ani Rajh
ne podleigne bolj~evi~koj borbenoj trupi medunarodnog svetskog fmansijskog
jevrejstva.

Tako je Jevrejin danas veJiki bUškaC za potpuno uništenje Nema~ke.
Gde god u svetu pro~itamo o napadima na Nem~ku, njib proizvode Jevreji,
baš kao što je j u miru i za vreme rata jevrejska berzanska i marksisti~ka
štan1pa pJanskj raspirivaJa mr;nju protiv Nema~ke tako dugo, dok se ~va
za ~vom nije odrekJa neutra1nosti i odri~uci se stvamib interesa naroda,
stupiJa u sJu1;bu svetske ratne koalicije.

Razmi~ljanja jevrejstva su pri tom jasna. Bolj~evizacija Nema~ke tj.
istrebljenje nacionalne narodne nema~ke inteligencije i time omoguceno
iscrpljivanje nema~ke radne snage u jarmu jevrejskih svetskih finansija, je
zami~ljeno samo kao predigra za dalje ~irenje ove jevrejske tendencije
osvajanja sveta. Kao i toliko ~esto u istoriji, u snamoj borbi Nema~ka je veliki
sto~er. Postanu li naš narod i na~a drZ.ava ~rtve ovih jevrejskih narodnih tirana
~ednih krvi i novca, onda cela zemlja tone u zagrljaj ovog polipa; ako se
-397 'c-

Nema~ka oslobodi ove steg~, onda se ta najveCa opasnost za narode mo~e
smatrati slomljenom za ceo svet.

Kao što ce, dakle, jevrejstvo sigurno zapo~eti svoje kompletno
rovarenje, ne samo da bi se odnavalo, neprijateljstvo nacija protiv Nema~ke,
veC ako je moguće da se još više poveća, isto tako sigurno se ova delatnost
poklapa samo delicem sa stvamim interesirna tako zatrovanih naroda. Uop~tc
ce se jevrejstvo u pojedinjm narodnjm telima uvek boritj onim oruff,jima koja
na osnovu spoznatog mentaljtcta tih nacija jzgledaju najetikasnija j obeCavaju
najvj~e uspeha. U našem krvno izuzetno rascepljenom narodu su zato iz njega
proizašle više ili manje "svestsko-gradanske", pacifisti~k9-ideološke ideje,

ukratno internacionalne tendencije, one, kojima se ono slmilo u svojoj borbi za vlast; u Francuskoj radi sa spoznatim i pravilno procenjenim šovinizmorn, u Engleskoj sa ekonomskirn i svetsko-politi~kim gledištima; ukratko, uvek se ! koristi najbitnijim osobinama koje predstavljaju mentalitet jednog naroda. Tek 1 kad je na takvom putu postigao određen prevladajući uticaj ekonomskog i političkog obilja moci, skida okove ovog preuzetog oružja i upravo u toj meri istire stvame unutrašnje namere svog htenja i svoje borbe. Razara sve bde, sve dok jednu državu za drugom ne preobrazi u polje ručevina, na kom onda treba da se izgradi suverenitet vešitog jevrejskog Rajha.

U Engleskoj kao i u Italiji je razdor u shvatanjima bolje domovinske politike: jevrejskog svetskog berzanstva jasan, Čak ponekad grobo upada u OCj.

Samo u Francuskoj postoji danas više nego ikad unutrašnji sklad između namera berze, Jevreja koji je nose: jevrejske usmerene nacionalne politike. Samo baš torn identitetu leži naizmena opasnost za Nemačku. Upravo iz tog razloga Francuska jeste i ostaje daleko najstrašniji neprijatelj. Ovaj narod koji po sebi sve više postaje crnačka po svojoj vezanosti sa celjevim jevrejskog ovladavanja svetom znači Vtebajucu opasnost za postojanje bele rase EVTOpe. Jer okrućivanje čmačkom krxu na Rajh u srcu Evrope odgovara isto toliko sadistički-perverznoj osvetničkoj strasti ovog šovinstičkog naslednog neprijatelja našeg naroda kao i ledeno hladnom raznišljanju Jevrejina, da na ovom putu započne bestardiranje evropskog kontinenta u centru da belo rasi kroz inficiranje sa niim ljudstvom oduzme ternelje autoritetivne egzistencije.

Ono čime se Francuska, podstaknuta sopstvenom osvetničkom sbačju, planski vodena od strane Jevrejina, danas bavi u Evropi je greh protiv postojanja belog evropeizma: jednom će na ovaj narod nahulkati sve osvetničke duhove jednog roda, koji je u rasnoj sramoti prepoznao naslednj greh evropeizma.

Za Nemačku, međutim, francuska opasnost znači obavezu da, zanemarujući sve osećajne momente, pruži ruku onome ko, isto tako ugroćen kao mi, ne može da bpi podnosi tešću za vlašću Francuske.

U Evropi će za Nemačku moć da u doglednoj budućnosti postoje samo dva saveznika: Engleska i Italija.

398

...

Onaj ko se potrudi da danas retrospektivno sledi spoljno-političko vodenje Nemačke od revolucije, neće reći ništa drugo nego da se, suočena sa neprestanim neshvatljivim zakazivanjem naših vlada uhvati za glavu, ili da jednostavno klone ili da u vatrenom negodovanju takvoj vladi objavi rat, ova dela više nernaju nikakve veze sa nerazumnošću: Jer ono što bi svakom mislećem MOZGU izgledalo kao nezamislivo, duhovni kiklopi naših noverbarskih partija su uspeli: borili su se za naklonost Francuske. Naravno, svih ovih godina je sa dirljivom jednostavnošću nepopravljivog fantastičnog pokušavano, da se prikaži Francuzima, ulagivalo se stalno "velikoj naciji" i verovalo, da se u svakom prevejanom triku francuskog krvnika odrnahu rno

videti prvi znaci OCigledne prornene rni~ljenja. Stvami pokreta~i na~e politike naravno nikada nisu bili odani ovom suludom uverenju. Za njih je ka~enje za Francusku bilo jedino samo po sebi razumljivo sredstvo da se na ovaj na~in sabotira svaka prakti~na politika savezni~tva. Ciljevi Francuske i njenih sledbenika irn nikada niisu bili nejasni. Ono ~to ih je teralo da rade kao da ipak iskreno veruju u rnogucnost prornene nerna~ke sudbine, je bila trezvena spoznaja, da bi u drugorn slu~aju na~ narod i sarn verovatno i~o drugirn putern. Prirodno je da je i narna te~ko da u redovirna sopstvenog pokreta Englesku predstavirno kao rnogu~eg saveznika za buducnost. Na~a jevrejska ~tampa je razurnela stalno da mrznju koncentri~e posebno na Englesku, pri~emu je poneki dobar nerna~ki glupan najspremnije uleteo Jevrejinu u zategnutu klopku, brbljao o "ponovnorn ja~anju" nerna~ke pornorske sile, protestovao protiv otirnanja na~ih kolonija, preporu~ivao njihovo ponovno osvajanje i time pornagao da se da rnaterijal koji je jevrejski nevaljalac onda mogao da dostavi svojirn saplernenicima u Engleskoj radi prakti~nog propagandisti~kog iskori~cavanja. Jer to da danas ne treba da se borirno za "pornorski zna~aj" itd. trebalo je da svane i u glavarna na~ih politizirajucih gradanskih zvekana.. Orijentacije nerna~ke nacionalne snage na ove ciljeve, bez najterneljitijeg prethodnog osiguranja na~g poloZaja u Evropi, je jo~ pre rata bila glupost. Danas takva nada spada u one gluposti, koje se u carstvu politike pokriva retju zlo~in.

Ponekad je stvarno bilo za o~javati, kada se rnoralo gledati kako je jevrejskorn pokreta~u uspelo da na~ narod zaposli danas krajnje sporednirn stvarima, da ga podrazi na rnanifestacije i proteste, dok je u istorn ~asu Francuska grabila za sebe kornad po kornad od tela n~eg naroda i planski nam oduzimala ternelje na~e nezavisnosti.

Pri torn se rnorarn prisetiti naro~itog drvenog konjica koga je tih godina Jevrejin jahao sa izuzetnorn spretno~cu: Jufui Tirol.

Naravno, Jumi Tirol. Kada se ovde na ovorn rnestu bavim upravo tirn pitanjern, onda kona~no ne, da bih se obra~unao, sa onorn najlaZljivijorn fukarorn, koja se, uzdajuci se u zaboravnost i glupost na~ih ~irih slojeva, onde usudilo da odglumi nacionalni ustanak koji je naro~ito parlarnentarnirn varalicarna dalji nego svaki ~asni pojrnovi vlasni~tva.

__399 -

Zeleo bih da naglasim da sam ja litno pripadao onim ljudima koji su se, kad se odlu~ivalo o sudbjnijumog Tirola -dakle poCev od augusta 1914. do novembra 1918. -postavili tamo, gde se de~avala prakti~na odbrana i ove oblasti, naime u vojski. Tih sam se godina borio svojim delom, ne da se Ju111i Tirol izgubi, veC da bi ba~ kao svaka druga nema~ka zemlja ostao u otad1;bini. Onaj ko se tada nije borio, bili su parlamentarni razbojnici, sva ova politizirajuca partijska fukara. Nasuprot tome, dok smo se mi borili u uverenju, da bi samo pobedonosni ishod borbe jedino zadr1.ao i ovaj Ju111i Tirol nema~koj narodnosti, jezici ovih veleizdajnika su tako dugo rovarili i spletkarili protiv ove pobt?de, dok kOna~nO borbeni Zigfrid nije podlegao podmuklom ubodu. Zadr1tavanje Ju.tnog Tirola u nematkom posedu naravno nije bilo garantovano la:lnim vatrenim govorima odva:lnih parlamentaraca na

bctkom Trgu pred plesnom zgradom ili pred minhenskom Salom vojskovoda, veC samo bataljonima borbenog fronta. Onaj ko je njih razbijao, izdao je Ju:lni Tirol, baS kao i sve druge liemOCke oblasti.

Ali onaj ko danas veruje, da protestima, obja~:njenjima, povorkama itd. moze da re~i juZno-tirolsko pitanje, je ili sasvim naro~it nevaljalac ili nema~ki malogradanin.

Ipak mora da bude sasvim jasno da se ponovno zadobijanje izgubljenih oblasti ne vrši svetaaim prizivanjima dragog gospoda boga, ili poboZnim nadama u savez naroda, veC samo oroZ.anom silom.

Pitanje je, dakle samo, ko je spremna da oruZanom silom prkOSnO pOnOvnO zadobije ove iz'gubljene oblasti.

Sto se mene li~no ti~e, mogao bih mime dure da garantujem da bih jo~ imao toliko hrabrosti da na ~elu parlamentamog jUri~nOg bataljona, koji treba stvoriti, a koji se sastoji od parlamentarnih brbljivaca i ostalih partijskih voda, kao i razli~itih dvorskih savetnika, u~estvujem U pObedonosnom osvajanju JuZnog Tirola. Davo neka zna da je trebalo da me raduje, kada je jednom iznad glava takve "vatrene" protestne manifestacije iznenada eksplodiralo par ~rapnela. Verujem, da kad bi lisica upala u koko~arnik, da kokodakanje ne bi moglo biti be~nje a beg u sigurnost pojedine tivine ne bi bio brl.i nego beZ;anje takvog divnog "protestnog udruZenja". ;

Ali najpodlije u stvari je. da gospoda sama uop~te ne veruju da ovim i putem mogu bilo ~ta da postignu. Oni najbolje poznaju nemogućnost i bezazlenost celog svog prenemaganja.

Ali oni to upravo rade, jer je danas naravno ne~to lak~, bibljati za pOnOvnO pridobijanje juZnog Tirola, nego ~to je nekad bil.o. boriti se za njegovo održanje. Svako daje svoj deo; tada smo trtvovali na~u krv , a danas ovo dru~tvo o~tri svoje kljunove.

Jo~ je narOCito zabavno, gledati pri tom, kako be~ki krugovi legitimista po ustaljenoj formi postaju obesni pri svom dana~njem radu na ponovnom osvajanju JuZnog Tirola. Pre sedam godina je njihova uzvi~ena i presvetla vladarska kuca nitkovskim delom krivokletni~ke izdaje potpomogla, da svetSka koalicija kao pobednica dobije i JuZni Tirol. Tada su ovi krugovi podr1.avali politiku svoje izdajni~ke dinastije i ni trun~icu se nisu brinuli za 400

Jumi Tirol niti za ne~to drugo. Naravno, danas je jednostavnije prihvatiti borbu za ove oblasti, ako se ova sada jo~ nosi "duhovnim" oruzjem, i jo~ uvek je lak~e, do promuklosti govoriti na "protestnom skupu" -iz unutra~njeg uzvi~enog ogor~enja -i izranjavati prste u novinskom ~lanku, nego za vreme zaposedanja Rurske oblasti, recimo dizati mostove u vazduh.

Razlog, za~to su poslednjih godina sasvim određeni krugovi pitanje Jumog Tirola pretvarali u stofer nema~ko-italijanski odnosa, je potpuno jasan. Jevreji i habzburški legitimisti imaju najveći interes u tome da ometu politiku savezni~tva Nema~ke, koja bi jednog dana mogla da dovede do ponovnog vaskrsnuca nemalke slobodne otad:lbine. Sve ovo prenemaganje se ne radi iz ljubavi prema JuZnom Tirolu -jer se njemu time ne poImJte veC samo ~teti - vec iz straha od moguĆeg nema~ko -italijanskog sporazuma.

Pri tome je samo na liniji op~te neiskrenosti i tendencije klevetanja ovih krugova, kada sa ledeno hladnim i drskim ~elom poku~avaju da stvari prikažu tako, kao da smo mi "izdali" Južni Tirol.

Ovoj se gospodi mora potpuno jasno reći: Južni Tirol je "izdao ", prvo svaki Nemač koji godine 1914-1918. kod uspravnih udova nije stajao negde na frontu i svoje usluge nije stavio otad:lbini na raspolaganje; -drugo, svako ko tih godina nije pomogao da se poja~ otpomost na~eg naroda za sprovođenje rata i u~vrsti ustrajnost na~eg naroda da izdrži ovu borbu;

-treće, Južni Tirol je izdao svako, ko je u~estvovao u izbijanju novembarske revolucije -bilo direktno delom ili indirektno kukavi~kim trpljenjem iste -i time uni~tio oMje koje je jedino moglo da spase Južni Tirol;

-i ~etvrto, Južni Tirol su izdale sve partije i njihove pristalice, koje su svoje potpise stavile pod sramne ugovore iz Versaja i Sen zennena. Naravno, tako stoje stvari, moja hrabra gospodo koji protestujete re~ima!

Danas me vodi samo trezveno saznanje da se izgubljene oblasti ne mogu dobiti nazad samo okretno~cu ugladenih parlamentarnih jezika, vOC se moraju osvojiti izbru~enim malem, dakle krvavom borbom.

Ja tu svakako ne pristajem da objasnim da, po~to su kocke pale, ponovno dobijanje Južnog Tirola ne samo smatram nemogućim, vOC bih i li~no odbio u uverenju, da se za ovo pitanje ne bi postiglo vatreno nacionalno odUševljenje celog nemalkog naroda u meri, koja bi dala pretpostavku za pobedu. Ja naprotiv verujem, da, bi, kad se ova krv jednom zalo:lila, bio zlo~in, zalo:liti se za dvesta hiljada Nemaca, dok u susedstvu preko sedam miliona skapava pod tudinskom vlašCu, a .tivotna .tila nema~kog naroda prolazi kroz igrali~te afri~kih cma~kih hordi.

Ako nema~ka nacija hoće da okon~a stanje njenog preteCeg istTebljenja u Evropi, onda ne sme da zapadne u gre~ku predratnog doba i da od boga i sveta napravi sebi neprijatelja, već će morati da prepožlila najopasnijeg protivnika, da bi celom koncentrisanom snagom udarila na njega. Ako se ova pobe~da izbori .trtvama na drugom mestu, onda nas buduća pokoljenja naAeg naroda -401 .

jpak neĆe osudjivati. Onj (:e znati da cene tešku nedaCu j duboke brige j jz toga radanje gorke odluke utoliko vjše, što blistavijj bude uspeh koj jz toga prozade.

OnO što danas treba da nas vodi, je stanlo osnovni uvid, da je pOnOVnO odbijanje izgubljenih oblasti nekog Rajha u prvom redu pitanje pOnOvnOg dobijanja političke nezavisnosti i moCi domovine.

To omogućiti i osigurati pametnom politikom savezništva, je prvi zadatak SnafnOg vodenja naš:ih d~vnih poslova napolju.

A upravo mi nacionalsocijalisti treba da se cuvamo, da nas ne povuku naš:i građanski patrioti koje vode Jevreji. Jao, ako se j naš pokret, umesto da priprema borbu, bude vezbao u protestima!

Na fantastičnom shyatanju njbelunškog saveza sa habzburškj m drZav-

njm lešom je Nemacka propa1a. Fantasticna sentimentálnost u obradj današ-njih spoljnopolitickih mogu(:nosti je najbolje sredstvo, da se zauvek sprecj naš ponovnl uspon.

Neophodno je da se ovde još: sasvim kratko pozabavim onim zamer-kama koje ce se odnositi na prethodno veC postavljena tri pitanja, naime na pitanja, da li ce se:

-prvo sa današnjom Nemackom u njenoj pred svjm ocjma vidljivoj slabosti uopšte povezati;

-drugo, da li (:e se neprijateljske nacije pojaviti sposobne za takav obrt, j

-tre(:e, da li jednom dati uticaj Jevrejstva nije jacj od sveg saznanja j sve dobre volje te (:e tako osujetiti j uništiti sve planove.

Prvo pitanje mislim da sam do pola dovoljno razjasnio. Razumljivo da se sa današnjom Nemackom niko nece povezati. Nijedna sila na svetu se neCe usuditi da svoju sudbinu vefe za dr1;avu, cije vlade moraju da razroše svako poverenje. Ali što se tice pokuš:aja mnogih naših sunarodnika, da se vladi za njeno delovanje uzme u obzir tadašnji bedni mentalitet naš:eg naroda ili cak uvafi kao izvinjenje, onda se protiv ovoga mora zauzeti najoš:triji stav. Sigumo da je beskaraktemost naš:eg naroda od pre š:est godina duboko falosna, ravnoduš:nOSt prema najvamijim stvarima narodnosti zaista depresivna, a kukavicluk ponekad necuven. Ali ipak nikada ne treba zabora-viti, da se pri tom radi O narodu, koji je nekoliko godina ranije svetu ponudio najvredniji divljenja primer najviš:ih Ijudskih vrlina. PoCev od augustovskih dana 1914. do kraja sna1;ne borbe naroda, nijedan narod na svetu nije ispoljio viš:e muške hrabrosti, filave UStrajnoSti i strpljivog trpljenja kao naš: danas tako siromaš:an nemacki narod. Niko nece hteti da tvrdi, da je ponifenje naš:eg sadaš:njeg doba karakteristican izraz bica naš:e narodnosti. OnO š:to danas moramo da dozivljavamo oko nas i u nama, je samo uZasan uticaj krivoklet-stva od9. novembra 1918. koji razara cula i razum.Viš:e nego ikad va1;i ovde pesnicka reC o zlu, delujuci da1je zlo mora da rada. Samo ni u ovo doba dobri OSnoVni elementi nisu sasvim izgubljeni za naš: narod, oni samo neprobudeni 402

dremaju u dubini, i ponekad se kao sjaj munje mo:1:e videti kako na cmo zastrtom svodu zasijaju vrline, kojih ce se kasnija Nemacka seCati kao prvog znaka zapocetog ozdravljenja. Cešce nego jednom su se nalazile hiljade i hi-Ijade mladih Nemaca sa po:1:rtvovanom odlukom, da mladi :1:ivot kao 1914. opet dobrovoljno i radosno :1:rtvuje na oltaru voljene otad1.bine. Opet milioni ljudi stvaraju neumomo i marljivo, kao da nikada nije bilo razaranja kroz revoluciju. Kovac ponovo stoji za nakovnjem, iza pluga ide seljak, au sobi za u~enje sedi ucenjак, svi sa istim trudom i istom odanošcu prema svojoj obavezi.

Ugnjetavanja od strane naših neprijatelja više ne nalaze nakadašnji smeh koji izrice presudu, veC ogorcena i cemema lica. Bez sumnje se desila velika promena u raspolo:1:enju.

Ako se ovo sve i danas još ne ispoljava u preporodu politicke ideje

moci i nagona za samoodnanjem našeg naroda, onda krivicu za to snose oni koji manje nebeskom negoli sopstvenom pozvanošcu od 1918. na smrt vladali našim narodom.

Naravno, kad se danas :1:ali naša nacija, onda se mo:1:e postaviti pitanje: šta se ucinilo, da se ona popravila? Da li je mala podrška odlukama naših vlada -koje u stvari jedva da su bile tu -od strane naroda samo znak male ~ivotne snage naše narodnosti ili nije još više znak potpunog zakazivanja obrade ovog skupocenog dobra? Sta su naše vlade u~inile da bi u ovaj narod ponovo usadile duh ponositog samopotvrđivanja, muškog inata i ljute mr:lnje? Kada je godine 1919. nemackom narodu nametnut mirovni ugovor, bilo je opravdano nadati se, da bi upravo ovim instrumentom bezmemog ugnjetavanja krik za nemackom slobodom bio silovito potpomognut. Mirovni ugovori, ~iji zahtevi kao udarci bi~a pogadaju narode, neretko prvi udaraju u bubanjza kasniji ustanak.

Sta se moglo uciniti od tog Versajskog mirovnog ugovora!

Kako je ovaj instrument bezmemog ucenjivanja i najsramnijeg poni:1:avanja u rukama voljne vlade mogao da postane sredstvo da se nacionalne strasti uzburkaju do tacke vrenja! Kako se uz genijalno propagandisticko iskorištavanje ovih sadistickih UZ;asa ravnodušnost naroda mogla uzdici do negodovanja a negodovanje do najjaCeg besa!

Kako se svaka pojedina od ovih tacaka mogla utiskivati u mozak i osecaj ovog naroda tako dugo, dok najzad u šezdeset miliona glava, kod muškarca i :1:ena, zajednicki oseCani sram i zajednicka mrfuja ne bi postale ono jedino vatreno more, iz cijeg :1:ara se onda poput celika uspinje volja i istiskuje se krik: